

Παίρνει το ποδήλατό του και ξεκινά για το φαρμακείο. Ανοίγοντας την πόρτα βλέπει ένα... βουνό από κούτες φαρμάκων.

Αρχίζει να τα τακτοποιεί στα συρτάρια τους. Πριν προλάβει να τελειώσει, μια κυρία κάνει την είσοδό της κρατώντας μια συνταγή στα χέρια της.

υάθε αρχή

και δύσμογη

Παναγιώτης: Καλημέρα, σε τι θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;

Κυρία: Θα ήθελα αυτά τα φάρμακα που γράφει η συνταγή.

Με χαρούμενη διάθεση ο Παναγιώτης διαβάζει τη συνταγή και δίνει τα φάρμακα στην κυρία.

Κυρία: Σας ευχαριστώ πολύ.

Ο πρώτος πελάτης του ήταν γεγονός! Έχει αρχίσει να πιστεύει πως είναι εύκολη υπόθεση να είσαι φαρμακοποιός.

Τι ήθελε και το σκέφτηκε; Μια μαμά με το κοριτσάκι της μπαίνει στο φαρμακείο. Η μικρή κρατάει το χεράκι της που είναι γεμάτο αίματα.

Μαμά: Γρήγορα, κύριε φαρμακοποιέ, έπεσε από το ποδήλατο και γρατζούνισε το χέρι της. Κάντε κάτι!

Στην αρχή ο Παναγιώτης μούδιασε. Όταν όμως είδε ότι η πληγή είναι επιφανειακή, είπε: «Δεν είναι τίποτε». Ψύχραιμα παίρνει μια καθαρή γάζα, καθαρίζει την πληγή με οξυζενέ και ιώδιο και τη δένει σφιχτά.

Παναγιώτης: Είμαστε έτοιμοι. Σε λίγο δεν θα πονάς καθόλου. Να προσέχεις και να μην τρέχεις γρήγορα με το ποδήλατο.

Μαμά και κόρη ευχαρίστησαν το μικρό φαρμακοποιό και έφυγαν ανακουφισμένες.

Έχοντας συνειδητοποιήσει ο μικρός φαρμακοποιός ότι η δουλειά αυτή θέλει μεγάλη αντοχή, οπλίζεται με δύναμη και συνεχίζει να τακτοποιεί τα φάρμακα στα συρτάρια.

Ο κυρ-Αλέκος, 80 χρονών, φτάνει στο φαρμακείο και κάθεται στην καρέκλα μπροστά από τον πάγκο.

+

ένα μυαλό...

χειμώνα υαλουαίρι

+

Κυρ-Αλέκος: Καλημέρα Παναγιώτη, μπορείς να μου πάρεις την πίεση; Δεν αισθάνομαι καλά σήμερα.

Παναγιώτης: Κύριε Αλέκο, πάλι ξεχάσατε να πάρετε τα χάπια σας; Μην περπατάτε τόσο πολύ και κουράζεστε. Για να δούμε τώρα... 15 η μεγάλη, 10 η μικρή. Τσιμπημένη είναι. Θα σας παίρνω τηλέφωνο να σας θυμίζω να παίρνετε τα φάρμακά σας!

Έπειτα, ο Παναγιώτης συνοδεύει τον ηλικιωμένο έως την πόρτα.

Κυρ-Αλέκος: Σε ευχαριστώ, μικρέ, αλλά πού να τα θυμάμαι όλα. Πέρασαν τα χρόνια. Και εγώ, όταν ήμουν στην ηλικία σου, δεν ξεχνούσα τίποτα. Πριν από έναν αιώνα δηλαδή!

Πάντα με το χιούμορ του ο κυρ-Αλέκος κάνει τους ανθρώπους να γελούν και να τον συμπαθούν.

